

ת"פ 40233/05/15 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד ברק שוחט

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 40233-05-15 מדינת ישראל נ' שוחט(עציר)

בפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד עמיחי רוזה

נגד

ברק שוחט הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד עלא תילאווי

גזר דין

1. הנאשם, יליד 14.1.94, הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר דיוני, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של **פציעה כשהעברין מזוין**, בניגוד לסעיף 335(א)(1) יחד עם סעיף 334 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 16.5.15 בשעה 03:00 בילה הנאשם עם ידידתו ואחרים במועדון "סקווייה" בכפר-סבא. בהמשך, מאבטח שעובד במועדון הוציא את הידידה מחוץ למועדון. הנאשם, ידידתו והאחרים שהו בכניסה למועדון. מיד ובסמוך פנה הנאשם לנוי חלף (להלן - **הנפגע**) בחושבו שהוא עובד במועדון וביקש ממנו שיעזור לו להכניס את הידידה למועדון, והנפגע השיב שהוא לא יכול לעזור. בתגובה אמר הנאשם לנפגע "מה אתה מדבר איתי כמו עורך-דין". באותן הנסיבות, נטל הנאשם בקבוק מזכוכית והכה בראשו של הנפגע. כתוצאה מכך נגרמו לנפגע חתכים שטחיים ביותר בראשו ובגב העליון והוא נזקק לטיפול בבית חולים שכלל הדבקה לחתכים.

3. הצדדים לא הגיעו להסכמה לענין העונש וכל צד טען כראות עיניו.

4. כעד אופי הובא מטעם ההגנה מר בועז עיני, מי שהיה מעסיקו של הנאשם מאפריל 2014 ועד למעצרו. העד בעל חנות לממכר מזון בקניון שבעת הכוכבים בהרצליה. לדבריו, במסגרת עבודתו התחכך הנאשם עם לקוחות ועם

אוכלוסיה קשה מבחינת שירות. מעולם הנאשם לא איבד שלוה או הרים קול על לקוח. העד הבהיר כי הוא מצפה לשחרורו של הנאשם מהכלא על מנת להמשיך ולהעסיקו. בחקירתו הנגדית התבקש העד להתייחס לאירוע נשוא כתב האישום והשיב:

"ת. גם אני מגיע למצב שאני מחזיק את עצמי ולפעמים לא מצליח להחזיק את עצמי.

...

אני הייתי במצב שבא אלי לקוח שהוציא אותי מהכלים, לקחתי את מה שהגשתי לו, אמרתי לו תודה רבה, יש לך מקדונלדס ממול ותלך לשם. הסיטואציה היא אחרת. אם הייתי מגיע למצב שאני בבילוי אני יכול לפעול באלמות. יש לי ילדים. אם מישהו יפגע בילד שלי, אני לא רוצה לחשוב מה אני אעשה.

...

ש. אם אתה בא למועדון ומאבטח אומר לך אני לא מכניס את החברים שלך. זה הגיוני לשבור עליו בקבוק בירה על הראש?

ת. אם הייתי יוצא והחברים שלי היו נכנסים ואותי לא מכניסים ואם הייתי שותה אלכוהול, יכול להיות שגם אני הייתי שובר בקבוק בירה על הראש" (עמ' 9-10).

5. ב"כ המאשימה עתר לקביעת מתחם עונש הולם שבין 12 ל-24 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נלווים. הוא הפנה לערכים המוגנים בעבירה אותה ביצע הנאשם - שמירה על שלמות גופו ושלוות חייו של הנפגע, כמו גם מניעת פגיעה בו. הוא הפנה לכך שהנאשם, בעקבות דין ודברים קצר עם הנפגע, ובשל דבר של מה בכך, הטיח בראשו בקבוק זכוכית וגרם לו לחבלות. לדבריו, העובדה שמדובר בפגיעה שאינה חמורה אינה צריכה להיזקק לזכותו של הנאשם, שכן מדובר ביד המקרה והאירוע יכול היה להסתיים באופן חמור יותר. התובע הפנה לעברו של הנאשם הכולל שלושה רישומים פליליים - בשנת 2010 נדון הנאשם בבית משפט לנוער למאסר על תנאי לצד צו מבחן למשך שנה בגין ביצוע עבירות של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, סחיטה באיומים וגניבה; בשנת 2012 נדון הנאשם בבית משפט לנוער לצו של"צ, ללא הרשעה, בגין עבירות של הפרעת שוטר והעלבת עובד ציבור; באפריל 2015, כ-3 שבועות עובר לביצוע העבירה נשוא תיקנו, נדון הנאשם בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע ל-30 חודשי מאסר בגין ביצוע עבירות של הסגת גבול, איומים, קשירת קשר לפשע, כניסה והתפרצות למקום מגורים, סחיטה בכוח, פגיעה בנסיבות מחמירות והצתה - הכל בהתאם לכתב אישום מתוקן האוחז שלושה אישומים. למעשה, הנאשם ביצע את העבירה נשוא תיקנו כשלושה שבועות לאחר מתן גזר הדין בעניינו בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע, וכשהוא מצוי בעיכוב ביצוע של עונש המאסר שהוטל עליו. התובע הפנה לדברי הנאשם בהליך הקודם שם סיפר על הטיפול אותו הוא עובר וכי המעצר לימד אותו לקח והוא מבקש להמשיך בדרך הטיפול. עוד הפנה לגזר הדין שהתייחס להמלצת שרות המבחן להטיל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שרות וטען כי הנאשם היתל בכל גורמי הטיפול. לאור עברו המכביד של הנאשם, ומבלי להתעלם מהודאתו בכתב האישום המתוקן, הודאה שחסכה מהנפגע מסירת עדות בבית המשפט ואף הביאה לחסכון בזמן שיפוטי יקר, עתר התובע למקם עונשו של הנאשם "בשליש העליון של המתחם", במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם כיום.

התובע הפנה לפסיקה.

6. ב"כ הנאשם עתר לקביעת מתחם עונש הולם שבין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות. הוא הפנה לנסיבות המקלות העולות מתיאור הארוע בכתב האישום המתוקן - הנאשם הטיח את הבקבוק בראשו של המתלונן ללא תכנון מוקדם, "ברגע של טעות במחשבה שיכול להיות שהיתה כתוצאה משתיית אלכוהול"; תוצאת הפגיעה היא קלה ומסתכמת בהדבקות החתכים בסרט הדבקה; הנפגע הביע עמדתו לפיה הוא לא מעוניין להתלונן, כל זאת עוד בשלבים המוקדמים של החקירה ולאחר מכן גם בבוקר הדיון שנקבע לשמיעת הראיות; הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן, נטל אחריות וחסך עדותו של הנפגע.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה במסגרתה, לטענתו, נקבעו מתחמי ענישה נמוכים באופן משמעותי מאלה הנוטענים על ידי התביעה, ואף הוטלו עונשים קלים בהרבה מאלה להם עותרת התביעה. לטענתו, התובע "הפך את היוצרות" בטיעונו לעונש, כך שהחל לדבר על מיהות "העושה" ועל עברו ובכך שירטט מתחם עונש הולם מופרז בחומרתו, בעוד שעל פי תיקון 113 לחוק העונשין, תחילה יש לעמוד על נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, שרק לפיהן ייקבע מתחם העונש ההולם לנסיבות ביצוע העבירה, ורק לאחר מכן, לאור מיהות הנאשם ועברו, ימוקם עונשו בתוך המתחם שנקבע.

ב"כ הנאשם הסכים כי "נתוני הפתיחה" של הנאשם בעוכריו - "נאשם שמגיע עם מאסר בפועל שהוא מרצה מאסר בפועל על כך שהוא ביצע את העבירה בזמן שהוא היה בעיכוב ביצוע אין לי ספק שהוא ישפיע על העונש שייפסק בסופו של יום". יחד עם זאת, טען כי מדובר בנאשם כבן 21 שנים עם נסיבות חיים קשות ומורכבות. הוא היה מעורב בטיפול עת היה משוחרר בתנאים בתיק הקודם והטיפול ידע "עליות וירידות". ואולם, בסופו של יום המליץ שרות המבחן לבית המשפט המחוזי להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שרות. בניגוד לציפיות הנאשם הטיל עליו בית המשפט 30 חודשי מאסר בפועל. עובדה זו השפיעה מאוד על הנאשם, רצף הטיפול נקטע באחת, ו"ברגע של חולשה" פעל הנאשם כמתואר בכתב האישום המתוקן.

ב"כ הנאשם הפנה ל-**נע/1**, מכתב מאת עובד סוציאלי (ממרכז "קרבה בטוחה" המתמחה בטיפול בבעיות אלימות) מיום 8.2.16, לפיו הנאשם פנה למרכז בחודש נובמבר 2014 בשל בעיות אלימות מהן סובל. באישור בית המשפט המחוזי, החל הנאשם טיפול קבוצתי, אליו הקפיד להגיע עד לכניסתו למאסר. הוא גילה רצון כן ואמיתי לטפל בבעיות האלימות בחייו והשתלב היטב בטיפול. נאמר כי הנאשם המשיך בהליך הטיפולי גם בין כותלי בית הכלא.

עוד הפנה ב"כ הנאשם ל-**נע/2**, מסמך מאת מפקד בית סוהר "רימונים" מיום 9.2.16, לפיו הנאשם שולב בקבוצת "שליטה בכעסים" באגף בו שהה. עד כה התקיימו שמונה מפגשים והנאשם השתתף בשישה מתוכם (מאחד נעדר בשל דיון שהתקיים בעניינו בבית המשפט ומהשני נעדר עקב העברתו לאגף אחר). במפגשים בהם נכח שיתף הנאשם פעולה באופן פעיל וחיובי וניכר כי הגיע עם תובנות ראשוניות אותן העביר במפגשים ו"תפס מקום דומיננטי במשמעות החיובית".

ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בעובדה כי הנאשם נעצר בתיק זה עד תום ההליכים, ענין שהשפיע משמעותית על תנאי כליאתו והטיל עליו מגבלות שלא מתקיימות אצל אסירים אחרים. הוא עתר להשית ענישה שתרוצה בחופף לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם כיום והציע כי משפחת הנאשם תשלם פיצוי לנפגע העבירה.

7. הנאשם בדברו האחרון שב ונטל אחריות על ביצוע העבירה. הוא סיפר כי הוא נתון במאסר מזה כ-9 חודשים ולמרות שהוא מצוי "בסיטואציות בעייתיות" עם אסירים אחרים, הוא נמנע מלהשתמש באלימות. עוד טען כי הוא מנסה להשתלב בקבוצות טיפוליות כדי להתמודד עם בעיית האלימות ממנה סובל. הוא התחייב כי לא ישוב לבצע עבירות בעתיד וביקש רחמי בית המשפט.

דין והכרעה

8. ענין לנו בעוד אחד מעשרות מקרים המובאים לפתחם של בתי המשפט מדי שנה בגין מעשי אלימות המתרחשים במועדונים ובמקומות בילוי אחרים של צעירים. לצערנו, במציאות העגומה של השנים האחרונות, כמעט ואין לך יום ראשון בבוקר בו לא מדווח בחדשות על אירוע אלימות שהתרחש בין צעירים בלילה שלפני כן, בעת בילוי. צעירים החשים "פגועים" מהחלטת מאבטחים שלא להכניסם למועדון עוזבים את המקום ושבים אליו מאוחר יותר, לאחר שהצטיידו בכלי תקיפה (אקדחים, סכינים, בקבוקי זכוכית) כדי "לסגור חשבון"; צעירים ש"כבודם נפגע" מכך שנזרקה לעברם או לעבר בת לווייתם מילה לא במקום מגיבים באלימות חמורה כלפי מי שהעז לדבר עימם; חיכוכים בין קבוצות צעירים המבושמים מאלכוהול מסתיימים בתגרות רבות משתתפים, במהלכן נעשה שימוש, גם אם ספונטאני ונטול שיקול דעת, באולרים, בחפצים חדים, בבקבוקים ובשברי זכוכית - שימוש שבמקרים החמורים עלול להביא למוות ובמקרים הפחות חמורים מסתיים בפציעות ובאישפוז בבית החולים.

9. הערכים המוגנים בעבירה אותה ביצע הנאשם הם זכותו של הפרט לשלמות גופו; זכותו של הפרט לשקט ולשלווה חיים; שמירה על מקומות ציבוריים ומקומות בילוי כבטוחים לשהייה ונקיים מאלימות פיזית ומילולית, וכן שמירה על תחושת הבטחון של הציבור. לא ייפלא איפוא, כי פסיקת בית המשפט העליון קוראת להחמרת הענישה כנגד מי שנוקטים באלימות מתפרצת כנגד אזרחים - בין באמצעות דקירות סכין או אולר, בין באמצעות הטחת בקבוקי זכוכית על הראש ובין באמצעות דקירה באמצעות חפצים חדים בכלל ושברי זכוכית בפרט - החמרה שבאה להרתיע את העבריינים עצמם ועבריינים בכוח, להרחיקם מן החברה בשל המסוכנות הנשקפת מהם ולנסות להשיב את תחושת הבטחון ברחובות בכלל ובמקומות הבילוי בפרט. לענין זה ראה ע"פ 4884/06 **רשואן נ' מדינת ישראל** (10.12.07); ע"פ 1463/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (15.6.09); רע"פ 3123/11 **מחרט נ' מדינת ישראל** (31.12.11).

10. בחינת נסיבות ביצוע העבירה מצביעה על מספר היבטי חומרה, כמפורט להלן:

א. הנאשם פנה לנפגע, בחושבו שהוא עובד במועדון, בבקשה שיעזור לו להכניס חזרה את ידידתו למועדון, כל זאת לאחר שהידידה הוצאה מן המועדון על ידי אחד המאבטחים. דהיינו, הנאשם סירב להשלים עם החלטת המאבטח להוציא את הידידה וניסה בכל זאת להחזירה אל תוך המועדון, תוך שהוא פונה לעזרת אדם אחר.

ב. לא קדמה למעשה התקיפה התגרות כלשהי מצד הנפגע - אמירה מעליבה, איום או מעשה פוגעני כלפי הנאשם. יודגש, כי גם אם היה נוקט הנפגע באחת מאלה כלפי הנאשם, עדיין אין כל הצדקה לנקיטה במעשה אלימות כלפיו, ואולם, הנפגע השיב לנאשם בתמימות וביושר כי לא יוכל לעזור לו. לא ברור מה חש הנאשם "נפגע" או במה "נפגע כבודו" מתשובתו הישירה והכנה של הנפגע כי לא יוכל לעזור לו, עד כי השיב לו באופן שנראה על פניו כמקניט ו"חותר למגע", "מה אתה מדבר איתי כמו עורך דין". ואולם, גם להקנטה זו לא הגיב הנפגע ונשאר אדיש לה, כאדם שאינו מעוניין בהסלמה.

ג. הנאשם נטל בקבוק מזכוכית והיכה בראשו של הנפגע. ראשית, החפץ שבחר הנאשם להטיח בראשו של הנפגע הוא חפץ מסוכן, עשוי זכוכית ופוטנציאל הפגיעה הגלום בו הוא עצום; שנית,

לא נאמר בכתב האישום כי הבקבוק התנפץ על ראשו של הנפגע - וההנחה היא כי הבקבוק לא התנפץ - ואולם, גם בהינתן העובדה כי הבקבוק לא התנפץ, עדיין מדובר במעשה חמור של הטחת בקבוק זכוכית על הראש; שלישית, האיבר בו הוטח בקבוק הזכוכית הוא איבר חיוני ורגיש.

ד. הנפגע ספג פגיעה ונגרם לו נזק גופני בדמות חתכים שטחיים ביותר בראש ובגב העליון. כמו כן, הוא נזקק לטיפול רפואי בבית חולים ובוצעה הדבקה לחתכים.

ה. נקל לשער את תחושת הנפגע בעת הארוע, כשלפתע הוא מותקף על ידי אחר באמצעות בקבוק זכוכית המוטח על ראשו וגורם לו לחבלות של ממש. ברור שלתחושת הפחד והחשש התלוותה גם תחושה של מבוכה והשפלה, עת האקט האלים התרחש בכניסה למועדון ובנוכחות אחרים ששהו במקום.

11. מנגד, יש להביא בחשבון מספר היבטים לקולא, וביניהם - האירוע לא תוכנן על ידי הנאשם והוא לא הצטייד מראש בכלי פוגעני; הנאשם היכה מכה אחת בראשו של הנפגע ולא המשיך להכותו באמצעות הבקבוק או לדוקרו באמצעות שברי זכוכית; החתכים שנגרמו לנפגע, כמפורט בכתב האישום המתוקן, היו חתכים "שטחיים ביותר" והצריכו הדבקה (להבדיל מתפירה או מהתערבות ניתוחית); אמנם הנפגע נזקק לטיפול רפואי, אך הוא לא אושפז ושוחרר לביתו לאחר קבלת הטיפול; לא נותרו בנפגע נזקים צמיתים.

12. הצדדים הפנו לפסיקה המצביעה, לטעמם, על מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה. מפסקי הדין שהוגשו, להלן יובאו הקרובים בנסיבותיהם למקרה שבפנינו (לא ראיתי להתייחס לפסיקה שעניינה חריגה מן המתחם משיקולי שיקום; כזו שבאה בעקבות הסדרי טיעון; או כזו שניתנה על ידי ערכאה דיונית נמוכה).

א. ברע"פ 5655/13 **עמרם נ' מדינת ישראל** (20.11.14) נדון עניינו של מבקש, "בגיר-צעיר" כבן 18.5 שנים, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע על פי הודאתו בעבירה של חבלה או פציעה כשהעברין נושא נשק קר. על פי עובדות המקרה, הציע המתלונן למבקש לשתות עמו משקה אלוהול. בתגובה לכך תקף אותו המבקש וחבט בראשו באמצעות בקבוק המשקה, כך שהבקבוק נשבר על ראש המתלונן. לאחר מכן, הטיח את הבקבוק השבור בפני המתלונן וגרם לו לחתך עמוק של כ-10 ס"מ בפניו, קרוב לאוזנו, שבגינו נזקק לטיפול רפואי בבית חולים. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות לבין 12 חודשי מאסר. הוא גזר על המבקש, בין היתר, 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי מרכז התקבל. בית המשפט המחוזי קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשים ל-24 חודשי מאסר** וגזר על המבקש 12 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהגיש המבקש, תוך שהוא קובע כי **"מבלי לקבוע מסמרות, הרף שהוצע על ידי בית המשפט המחוזי אינו מצדיק התערבות בגלגול שלישי"** (פיסקה 3 לפסק הדין). עוד ציין בית המשפט העליון כי **"העבירה בה הורשע המבקש, בנסיבות ביצועה, היא עבירה חמורה. על העונש בגינה לבטא את שאט הנפש הרבה של החברה ממעשי אלימות מכוערים כאלה, הנעשים בליבה של עיר, כאשר כל חטאו של קורבן העבירה הוא הזמנת המבקש לשתות עמו... בית משפט זה עמד פעמים רבות על תופעת ה'סכינאות' - אשר דקירה בשבר בקבוק באה בגדרה - וקבע כי יש להילחם בה באמצעות ענישה מחמירה"** (פיסקה 4א' לפסק

הדין). בית המשפט העליון התייחס להיותו של המבקש "צעיר-בגיר", נטול עבר פלילי, המצוי בעיצומו של הליך שיקומי שהינו "בעל פוטנציאל להצלחה", ולא מצא לתת לשיקול השיקום משקל מכריע בנסיבות הענין, שכן בליבת מסוכנותו של המבקש עומדים דפוסי התנהגותו המוקצנים והאלימים בעת שהוא חווה מצבי דחייה ותסכול, בצירוף השימוש באלכוהול. **"אף האינטרס הציבורי דורש שליחת מסר בדבר ההרס שנגרם כתוצאה ממעשים אלימים, תוך שימוש בנשק קר ועל רקע של אלכוהוליזם. מקרים מעין אלה מצויים, למרבה הצער, במגמת עלייה, שבה יש להילחם על ידי הטלת עונשים הולמים"** (פיסקה 4 לפסק הדין).

בשל כך, נדחתה בקשת רשות הערעור ואושר העונש בן ה-12 חודשים שהושת על המבקש.

ב. בעפ"ג (מרכז) 37112-10-15 **מדינת ישראל נ' היילה** (17.12.16) נדון עניינו של משיב אשר על רקע צפייה במשחק כדורגל במועדון התגלע ויכוח בינו לבין המתלונן. המשיב קילל את המתלונן ותוך שהוא נתון להשפעת אלכוהול ומתנדנד, פצע את המתלונן בכך שחבט בראשו באמצעות בקבוק בירה שהתנפץ על ראשו. למתלונן נגרם חתך בצידו של הראש, אשר טופל בהדבקה. בית משפט השלום, לאחר שהמשיב לא שיתף פעולה עם שרות המבחן אשר נמנע מהמלצה בעניינו, גזר עליו 10 חודשי מאסר בפועל והפעיל שני מאסרים מותנים בני 6 חודשים כל אחד, בחופף אחד לשני ובחופף ובמצטבר לעונש שהוטל, כך שסה"כ ירצה המשיב 14 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי מרכז קיבל את ערעור המדינה והחמיר בעונשו של המשיב. נקבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר** וכי עונשו של הנאשם ימוקם מעל לרף התחתון במתחם. על כן, נגזרו על הנאשם 20 חודשי מאסר, המורכבים מ-12 חודשי מאסר בגין התיק הנוכחי והפעלה בחופף ובמצטבר של 12 חודשי המאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים נגדו.

ג. ברע"פ 9037/14 **בן קסוס ואח' נ' מדינת ישראל** (8.2.16) נדון עניינם של שני מבקשים אשר הורשעו, על פי הודאתם, בעבירות של תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות וגרימת חבלה של ממש. על פי עובדות המקרה, בערב יום העצמאות בשעה 03:30 שהו המבקשים יחד עם ארבעה מחבריהם במועדון באריאל. הם פגשו במתלונן ושני חבריו. בין שתי הקבוצות התנהלו חילופי דברים, שלאחריהם המבקשים וחבריהם היכו את המתלונן באגרופים ובבעיטות, תוך שהם מקללים אותו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות רבות, וביניהן פגיעה בטחול ובלבלב, שבעטיין הובהל לקבלת טיפול רפואי בבית חולים. על מבקש 1 הוטלו 11 חודשי מאסר בפועל. בית משפט השלום שקל, בין היתר, את הודאתו בכתב האישום המתוקן, את היותו נעדר עבר פלילי, את החרטה שהביע בגין המעשים שביצע, ואת הסיכון הנמוך להישנות העבירות מצידו, כפי שעולה מתסקיר שרות המבחן שהוגש בעניינו. על מבקש 2 הוטלו 15 חודשי מאסר בפועל, בהיותו בעל עבר פלילי מחד, ומאידך נוכח העובדה שזהו לו מאסרו הראשון.

ערעור שהגישו המבקשים לבית המשפט המחוזי מרכז נדחה וכך גם בקשת רשות הערעור שהגישו לבית המשפט העליון.

ד. בעפ"ג (מרכז) 11173-04-12 **נביאן נ' מדינת ישראל** (19.6.12) נדון עניינו של מערער, צעיר נעדר עבר פלילי, אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות והפרת הוראה חוקית. על פי העובדות, היכה המערער את המתלונן מספר פעמים בצווארו ובתגובה, נטל את המתלונן בקבוק זכוכית ושבר אותו על ראשו. בהמשך, משבו המערער והמתלונן מהטיפול הרפואי, דקר המערער את המתלונן בירך ובכף הרגל, כששניהם במכונית. על המערער נגזרו, בין היתר, 12 חודשי מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה.

ה. בעפ"ג (ב"ש) 16509-11-12 **בונפיו נ' מדינת ישראל** (9.1.13) נדון עניינו של מערער, נעדר עבר פלילי, נשוי ואב לשני ילדים קטנים, אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט. על פי העובדות, פרץ ויכוח בין אם המערער ואחותו לבין המתלונן בעת שהמתניו בתור ליד קופה בסופרמרקט. בשלב זה, הוזעק המערער, משך את עגלת הקניות של אמו ואחותו, וכן של אדם נוסף, וקפץ על המתלונן כשהוא דוקר אותו באמצעות אולר בעורפו, תוך שגרם לו לפצע של כסנטימטר בעורפו ושריטה היקפית בצוואר. המתלונן פונה לבית חולים והפצע נתפר. המערער נמלט מהמקום והשיך את האולר בשדה. בית משפט השלום קבע כי המתחם העונשי ההולם את העבירות בהן הורשע המערער "הינו מאסר בפועל לתקופה שלא תפחת ל-18 חודשים", והטיל עליו ענישה של 10 חודשי מאסר בפועל.

ערעור שהגיש המערער לבית המשפט המחוזי נדחה.

ו. בעפ"ג (מרכז) 14568-04-15 **יאסין נ' מדינת ישראל** (1.11.15) נדחה ערעורו של מערער, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של פציעה כשהעברין מזוין, איומים והחזקת סכין. על פי העובדות, תקף המערער את המתלונן באמצעות סכין יפנית והיכה באגרופים בראשו, תוך שהוא מאיים עליו. למתלונן נגרמו מאטומות בראשו ופצעי חתכים בגבו. בהמשך, איים המערער על שוטר בפגיעה במתלונן. בגזר הדין נקבע מתחם עונש הולם שבין 7 ל-18 חודשי מאסר בפועל, ועל המערער נגזרו 8 חודשי מאסר. כאמור, ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.

13. לאור האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה בתיקנו נע בין 8 ל-22 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נלווים.

14. בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה מצביע כי יש למקם עונשו של הנאשם מתחת לאמצע המתחם אותו קבעתי, וכי יש להורות על צבירת עונש המאסר שיוטל עליו לעונש המאסר אותו הוא מרצה כיום. וביתר פירוט -

א. הנאשם, צעיר כבן 22 שנים, הספיק לצבור לחובתו הרשעות ורישומים פליליים בעבירות אלימות ורכוש. כך הורשע בבית משפט לנוער בשנת 2010 בביצוע עבירות אלימות ורכוש הכוללות תקיפה וחבלה על ידי שניים או יותר, סחיטה באיומים וגניבה; כך נדון בשנת 2012 בבית משפט לנוער לצו של"צ, ללא הרשעה, בהיקף של 70 שעות. עוד הורשע הנאשם בבית משפט המחוזי בבאר שבע בעבירות אלימות חמורות, שעניין קשר לפשע, סחיטה באיומים, סחיטה בכוח, התפרצות לבית מגורים פציעה בנסיבות מחמירות והצתה. עיון בכתב האישום המתוקן ובגזר דינו של בית המשפט המחוזי מעלה כי הנאשם, יחד עם אחר, חברו יחד על מנת לסחוט מהמתלונן כספים שסבר הנאשם כי המתלונן חייב לו. הנאשם והאחר תקפו את המתלונן באמצעות מקל מטאטא וסתמו פיו בידיהם. כתוצאה מכך, פונה המתלונן לקבלת טיפול רפואי בבית חולים, כשהוא סובל מחבלות בראשו, בחזהו ובגבו. בהמשך, הגיעו הנאשם והאחר לבית המתלונן, שפכו על הדלת בנזין מתוך בקבוק אותו רכשו קודם לכן בתחנת דלק, והציתו את הדלת. בית המשפט המחוזי, בגזר דינו, סקר רקעו של הנאשם, אשר סיים 12 שנות לימוד אך קיבל פטור משרות צבאי עקב מעורבות בפלילים. צוין כי הנאשם השתלב בתעסוקה, בזמן שהתנהל כנגדו ההליך הפלילי, ואף השתלב במסגרת טיפולית ונתרם ממנה. שרות המבחן העריך כי הנאשם "נמצא בדרך הנכונה" והמליץ להטיל עליו עונש מאסר שירוצה בעבודות שרות לצד העמדתו בפיקוח של השרות למשך שנה. בית המשפט התחשב בכך שהנאשם "עבר הליך שיקום משמעותי". יחד עם זאת, נלקחו בחשבון לחומרה עברו הפלילי של הנאשם והעובדה כי ביצע את העבירות בהיותו בעיצומו של הליך טיפול במסגרת צו מבחן

בהליך קודם. נוכח כל אלה, נגזרו על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל.

ב. הנאשם ביצע את העבירה נשוא תיקנו כ-3 שבועות בלבד לאחר שנגזר דינו בבית המשפט המחוזי ל-30 חודשי מאסר בפועל ובהיותו נתון בעיכוב ביצוע. לא ניתן לקבל טיעונו של ב"כ הנאשם לפיו הנאשם היה "מוכה הלם" נוכח גזר הדין המחמיר שניתן בעניינו ועל כן, עצביו התרופפו. כאמור, מאז מתן גזר הדין חלפו כ-3 שבועות במהלכם אמור היה הנאשם "לעכל" את רוע הגזירה. עוד יכול היה הנאשם לנצל את פרק הזמן של עיכוב הביצוע שניתן לו, להמשיך בהליך הטיפול ולעתור לבית המשפט העליון בבקשה להמשיך לעכב את ביצוע עונש המאסר לצד הגשת ערעור על חומרת העונש. הנאשם, כמי שמודע למגבלותיו ולעובדה כי קיימת אצלו בעייתיות בתחום האלימות שיכולה לבוא לידי ביטוי בהתפרצויות אימפולסיביות ובלתי נשלטות, יכול היה להימנע מיציאה לבילוי במועדון, בשעה 03:00 בלילה, בילוי שכלל שתיית אלכוהול שכידוע תורם אף הוא להתרופפות עכבות ולטשטוש גבולות.

ג. במסגרת גזר הדין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע הוטל על הנאשם עונש מאסר על תנאי בן 12 חודשים לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהכלא, שלא יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מסוג פשע. אמנם הוסכם על הצדדים כי היות והנאשם היה נתון בעיכוב ביצוע, עונש המאסר על תנאי אינו חל (וראה לענין זה סעיף 52(ג) לחוק העונשין הדין בתחילת מועד תחולת התנאי), ואולם, אין ספק שביצוע עבירת אלימות חמורה העונה על הגדרת התנאי, זמן קצר לאחר שהוטל מאסר על תנאי ארוך, מהווה נסיבה לחומרה, אף אם התנאי אינו חל.

ד. לקולא נלקחה בחשבון העובדה שהנאשם הודה בביצוע העבירה, נטל אחריות לגביה והביע בפני בית המשפט חרטה כנה ואמיתית. עוד נלקחה בחשבון העובדה כי הנפגע לא הביע ענין בניהול ההליך הפלילי כנגד הנאשם, למן פתיחת החקירה המשטרתית ואף ביום בו אמור היה להעיד בבית המשפט. בכך חסך הנאשם מנפגע העבירה את מעמד מסירת העדות ואף חסך מזמנם של העדים ומזמנו של בית המשפט.

ה. נלקחה בחשבון, לקולא, אף העובדה כי הנאשם מודע לבעיית האלימות שבהתנהגותו, והוא מבקש להיעזר ולהיתרם מגורמי השיקום בכלא. על כך יעיד המזכר **נע/2**, ממנו עולה כי הנאשם שולב בקבוצה ל"שליטה בכעסים" והשתתף באופן דינאמי וחיובי במרבית הפגישות שהתקיימו. מגמה זו יש לעודד בכך שלא ימוצה הדין עם הנאשם בתקוה שהנאשם ימשיך להשכיל להשתתף בכל מסגרת טיפולית-שיקומית שתוצע לו.

ו. עוד נלקחה בחשבון לקולא העובדה כי הנאשם היה בסטאטוס של עצור עד תום ההליכים בתיק זה, שעה שנשא בעונש מאסר נשוא התיק של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע וככזה, לא היה זכאי להטבות כאלה ואחרות להן זוכים אסירים שאינם נתונים במעצר עד תום ההליכים.

15. נוכח כל אלה, כאמור, ימוקם עונשו של הנאשם מתחת לאמצע המתחם אותו קבעתי.

16. באשר לסוגיית צבירת העונשים - סעיף 45(ב) לחוק העונשין קובע כי **"מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל עינו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את ענשי המאסר, כולם או**

מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר. לא מצאתי כל הגיון בעתירת ההגנה לחפוף את עונש המאסר שיוטל על הנאשם בתיק זה לעונש המאסר שהוטל עליו בתיק של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, אותו הוא נושא כיום. היעדרות לבקשת ההגנה משמעה כי הנאשם לא ירצה, באופן אפקטיבי, כל עונש נוסף בגין העבירה נשוא תיקנו ולזאת, כאמור, לא ניתן להסכים. מדובר במעשה עבירה חמור, נפרד ועצמאי שביצע הנאשם בתיקנו, ואין לו כל קשר - ישיר או עקיף - עם מעשי העבירות אותן ביצע במסגרת התיק של בית המשפט המחוזי; נפגע העבירה בתיקנו הוא אחר; הסיבה להתפרצות האלימה של הנאשם כלפי נפגע העבירה היא אחרת; נסיבות ביצוע העבירה הן אחרות; והעבירה בוצעה זמן רב לאחר ביצוע העבירות נשוא עונש המאסר אותו מרצה הנאשם היום וכ-3 שבועות לאחר שנגזר דינו בתיק הקודם. הענין המשותף היחיד בין שני התיקים הוא שבשניהם מדובר על ביצוע עבירות אלימות חמורות על ידי הנאשם כלפי אחר. משכך, אין כל הצדקה והגיון להורות על חפיפה מלאה או חלקית של עונשי המאסר. לענין זה ראה ע"פ 1552/15 גואל נ' מדינת ישראל (4.6.15), שם נאמר:

"... עקרון ההלימה, שנקבע כאמור כעקרון המנחה בענישה, מחייב כי לכל מעשה עבירה בגינו הורשע הנאשם יינתן ביטוי הולם בקביעת עונשו, בעיקר כאשר מדובר באירועים נפרדים. במקרים כאלה, חפיפת עונשים אינה מתיישבת לכאורה עם עקרון ההלימה, ובעיקר ככל שמדובר בחפיפה מלאה של עונשים, ומחייבת הנמקה משכנעת (ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (22.2.2015))."

עוד ראה ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל (22.2.15), שם נאמר בפסקה 16 לפסק הדין:

"אכן, ההסדר החדש אינו שולל את שיקול דעת בית המשפט לקבוע חפיפת עונשים, אולם עקרון ההלימה, שנקבע כאמור כעקרון המנחה בענישה, מחייב כי לכל מעשה עבירה בגינו הורשע הנאשם יינתן ביטוי הולם בקביעת עונשו, בעיקר כאשר מדובר באירועים נפרדים. במקרים כאלה, חפיפת עונשים אינה מתיישבת לכאורה עם עקרון ההלימה, ובעיקר ככל שמדובר בחפיפה מלאה של עונשים, ומחייבת הנמקה משכנעת. ראוי להביא בהקשר זה דברים שנאמרו על ידי בית משפט זה בנוגע להוראת סעיף 45 לחוק, שנים לא מעטות קודם לתיקון 113, המשקפים את התפיסה של עקרון ההלימה לענין חפיפת עונשים:

'תפקידו הראשוני של בית המשפט הוא לקבוע אם מוצא הוא להורות שעונשי המאסר ירוצו במצטבר, ורק אם לא עשה כן תרוצה התקופה הארוכה מבין השתיים. מכאן שהוראת בית המשפט כי עונשי המאסר ירוצו במצטבר, אינה החרג ולא צריכות להתקיים נסיבות מיוחדות כדי שבית המשפט יורה כן. נהפוך הוא ומטבע הדברים ראוי שאדם יישא את מלוא עונשו על כל אחת מן העבירות אותן הוא עובר ולא 'ייהנה מהפחתה' של מאסר שהושת עליו רק משום שהושת עליו מאסר נוסף בגין עבירה אחרת' (ענין מנשרובה"ל, פסקה 3)."

17. באלה הדברים, ומשלא נמצאה "הנמקה משכנעת" לחפיפה מלאה או חלקית של עונשי המאסר - זו שהנאשם מרצה כיום וזו שתוטל עליו במסגרת גזר דין זה - לא מצאתי להורות על חפיפה של המאסרים, מלאה או חלקית, כאמור.

18. לאור האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם כיום.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא שלא יעבור כל עבירת אלימות, לרבות

איומים.

ג. פיצוי לנפגע העבירה (ע"ת מס' 9 לכתב האישום) בסך 2,500 ₪.

הפיצוי ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.6.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ' אדר א' תשע"ו, 29 פברואר 2016, בנוכחות ב"כ המאשימה, עו"ד רונית בירס, הנאשם ובא כוחו.